

dig zullen blijven. De aandoening der weeke deelen kan zoo uitgebreid zijn en zoo snel toenemen, dat het niet mogelijk is alle zieke deelen met de jodoform in aanraking te brengen, zonder giften te moeten gebruiken, welke het gegeven maximum overschrijden. Verder kan ook, wanneer het ziekteproces tot genezing komt, de difformiteit zoo groot blijven, dat de functie der extremiteiten ook dan nog aanzienlijk is gestoord. Zooals reeds is opgemerkt, is vooral bij het debuteeren van het ziekteproces in centrale beenhaarden het succes twijfelachtig; hierbij moet het opzoeken van den haard met beitel en hamer niet te lang worden uitgesteld. De gunstigste resultaten zijn door DE VOS verkregen bij de tuberculose van de carpaal- en tarsaalbeenden; alle patiënten, hiermede in behandeling gekomen, waaronder de meest ongunstige gevallen, werden met volkomen genezen en goed functioneerende handen en voeten ontslagen. Hoewel verscheidene patiënten reeds vele maanden niet meer behandeld zijn, heeft DE VOS slechts tweemaal recidief zien optreden, waarvan één geval zeer spoedig tot genezing werd gebracht, terwijl het tweede nog in behandeling is. Het optreden van metastasen op andere plaatsen of van algemeene tuberculose is bij geen der patiënten waargenomen. Verdere waarnemingen zullen moeten leeren, of ook na langeren tijd geen recidief zal optreden, en of ook in verder behandelde gevallen de generalisatie der tuberculose tijdens deze behandeling zal uitblijven.

Dr. F. D. SCHMAL.

THEODORUS AMESCHOT, Arts, Off. v. Gez. 2de kl., O. I. L.
Ein seltener Fall von Parovarialcyste. Inaugural-Dissertation,
Freiburg 1892.

Het onderwerp dezer met zorg bewerkte dissertatie is een cyste, die op de volgende gronden door Schrijver tot de parovariaal-cysten wordt gerekend.

Zij bevat een helder sereuse vloeistof, is uniloculair en van buiten met peritoneum bekleed. De dunne wand draagt aan de binnenvlakte een éénlagig, cilindrisch epithelium, en bestaat overigens uit fibrillair bindweefsel. Op den buitenwand der cyste ligt de tuba.

Een klein gedeelte van den cyste-wand onderscheidt zich door belangrijke verdikking en het gemis der peritoneaal-bekleding. Microscopisch onderzoek toont in dit verdikt gedeelte het atrophisch ovarium aan.

Een cyste, die in haar wand het ovarium heeft opgenomen, is geen gewone parovariaal-cyste; deze toch ontwikkelt zich geheel vrij van het ovarium, dat in den regel, normaal of gedegenereerd, op zijn plaats naast de cyste wordt aangetroffen. Schrijver leidt daarom deze cyste niet af van het eigenlijke parovarium, dat vrij

tusschen de peritoneaal-platen der mesosalpinx is gelegen, maar van parovariale uitloopers binnen den hilus ovarii. Het bestaan dezer uitloopers, door WALDEYER het eerst aangetoond, is op doorsneden van den hilus ovarii gemakkelijk waar te nemen.

Een tweede eigenaardigheid der beschreven cyste is, dat de steel meermalen was getordeerd, een omstandigheid, die tot dusver bij parovariaal-cysten niet werd geconstateerd.

CATHARINE VAN TUSSEN BROEK.

PARTICULIERE CORRESPONDENTIE.

Weenen, Mei 1892.

Geachte Redacteur!

Wanneer men zich als arts of student naar een der groote steden van Europa begeeft om de Klinieken te bezoeken, voelt men zich bij zijn aankomst dikwijls in den waren zin des woords „als een kat in een vreemd „pakhuis”. Waarheen zal men zich het eerst begeven? wáár moet men eigenlijk wezen? waar zal men de noodige inlichtingen ontvangen? In Weenen echter heeft men onder deze omstandigheden het groote gemak, dat al de verschillende klinieken en de pathologische anatomie in één gebouw zijn saamgebracht.

Heeft men dan ook de Alsenstrassse n°. 4 eenmaal gevonden en zich bij den portier in de groote ingangspoort van het ziekenhuis aldaar nog buitendien van de „Oeffentliche Vorlesungen an der K.K. Universität zu Wien” voor 12 kruizer voorzien, zoo is men reeds een heel eind gevorderd. Aan den ingang vindt men buitendien een groot aantal aanplakbiljetten, waarop verschillende lessen en cursussen aangekondigd worden door de Professoren, Docenten, Privaat-Docenten en Assistenten te geven, en waarbij men vermeld vindt het aantal uren, de plaats, de duur en het honorarium. Het eerste bedraagt gemiddeld 4—10 uren per week; de duur is veelal 4—6 weken, het honorarium, dat voor artsen altijd hooger is, stijgt voor deze tot 10 à 30 gulden. De Weener is zeer matineus, zoodat vele lessen reeds des morgens ten 7 uur beginnen, terwijl er zijn, die 's avonds van 8—9 uur worden gegeven. Dat dit een werkdag geeft, laat zich begrijpen, maar voor over de 100 professoren en andere docenten der medische faculteit is het dan anders ook niet gemakkelijk een geschikt uur te vinden.

Daartegenover staat, dat op deze wijze de arts, die zich aan een der groote klinieken nog verder wenscht te ontwikkelen hier ruimschoots gelegenheid vindt en naar mijn meening meer dan aan eenige andere hoogeschool in Europa. Wel is waar worden in Berlijn ook geregeld verschillende cursussen gegeven, maar wordt aldaar, evenals in het algemeen in Duitschland, meer werk gemaakt van de zoogenaamde „Feriën-Curse”. De toevloed van toehoorders naar Weenen is dan ook vrij groot en bedroeg in het wintersemester 1891—1892 voor buitenlanders alleen 420 in de Med. Faculteit; alles en alles te zamen 5029.

Om nu echter terug te komen tot het ziekenhuis, het „K.K. allgemeine